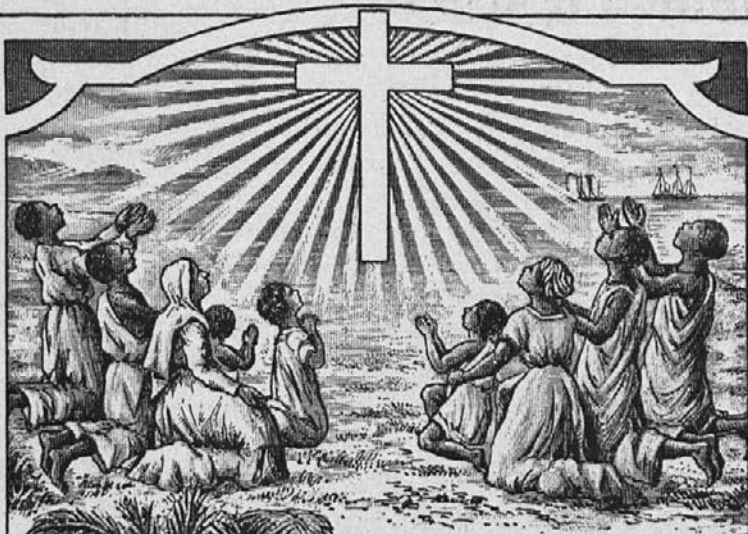

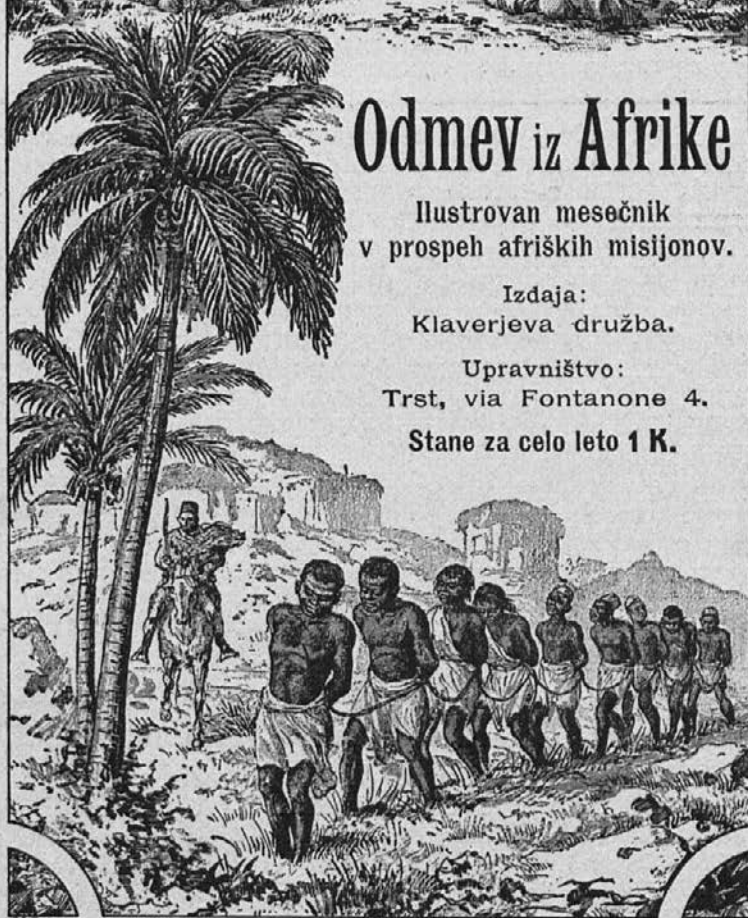
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro- v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto **1 K.** Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst,** via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja: **Ljubljana, Franciškanska ul. 8.**

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grafico M. Terezijo Ledóchowsko, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Popolni odpustki za ude Klaverjeve družbe v mesecu vel. travnu:

Dne 1. majnika, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.

Dne 19. majnika, na sveti binkoštni praznik.

Pogoji: Vreden sprejem sv. zakramentov sv. pokore in
presv. rešnjega Telesa, obisk cerkve in molitev po namenu sv.
očeta za razširjatev sv. vere.

Pozor! Kdor želi dati **krstno ime** kakemu zamorskemu
otroku, naj nam pošlje kot krstno darilo naj-
manje **24 kron.** Ta svota seveda ni za krstni
obred, ampak za vzgojevanje dotičnega otroka,
kajti navadno morajo misijonarji od krstnega dneva naprej zanj
skrbeti. Misijonar mora plačati, oziroma vzdrževati ubogega
katehista, kateri išče in krsti umirajoče otroke, ali mu prinese
uboge otročice, katere brezumni stariši pomečejo v grmovje,
bodisi ker so dvojčki ali pa ker jim zobje ne rastejo prav,
kjer jih divje živali raztržejo ali pa jih mravlje pojejo.

Misijonar mora tudi vzgojiteljice teh otrok za njih delo
odškodovati.

In odkod naj bi ubogi misijonarji ta sredstva dobili, ako
ne bodo tisti, ki bi radi dali otrokom krstna imena, poslali
majhno svoto za vzgojevanje otrok. Od tistih pa ki ne morejo
to zgoraj omenjeno svoto izplačati, vzamemo radi manjše zneske.

Ali te zneske prepustimo velečastitim misijonarjem kot
darilo za vzgojevanje otroka pod imenom N. N., in v takih
slučajih nam je nemogoče nadalje o njih poročati.

Vsebina številke meseca velikega travna.

Katehistovske postaje ob Spodnjem Nigru. (P. Douvry,
misijonar iz družbe »očetov sv. Duha«.) — Ustanovitev in na-
predek postaje Marija na jezeru v Urundi. (Beli oče van der
Burgt). — Sužnjev škapulir. (Povest iz črnega dela sveta. Od
Aleksa Halke. Nadaljevanje.) — Slika: Poglavar Muhini.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Katehistovske postaje ob Spodnjem Nigru.

(P. Douvry, misijonar iz družbe »očetov sv. Duha«.)

Postaja sv. Jožefa v Aguleri se je ustanovila leta 1891., ko se je izpreobrnil Idigo, eden izmed najvišjih poglavarjev mesta Aguleri, ki je kake tri četrt ure oddaljeno od misijonske postaje. Menda je ravno žrtev tega dobrega moža povzročila v tako kratkem času toliko uspeha in napredka; Idigo je namreč odpustil petero svojih prejšnjih žen, zavrgel vse svoje ostudne malike, pretrpel zaničevanje svojih prijateljev, vse le iz tega namena, da bi postal kristjan, in sicer dober, vnet kristjan. Misijon šteje letos okrog 300 krščencev in 60 katehumenov, in vse kaže, da nam kmalu zasije še lepša bodočnost, ki bo obilno poplačala naš trud. Koliko veselja za misijonarja, če vidi, kako pomaga pot, trpljenje in smrt njegovih prednikov vzvišenemu namenu, da se toliko duš, ki bi bile sicer na veke izgubljene, privede k spoznanju in ljubezni edino pravega Boga!

Solo obiskuje skoro 50 dečkov, in to kaj pridno ter z veseljem. Tudi za deklice nameravamo ustanoviti posebno šolo; upamo, da se nam to v doglednem času res posreči. — Sedem katehistovskih postaj je v okolici blizu misijona (katehisti so navadni krščenci, v krščanskem nauku dobro poučeni, ki vodijo

šole na teh postajah in poučujejo katehumene) — najprej Annam, kakih 5 četrt ure jugozapadno onkraj reke Annambare, ustanovljena leta 1904. s šolo, katero obiskuje 40—50 otrok. Prebivalstvo v Annamu se peča večinoma z ribištvom in poljedelstvom, istotako tudi drugi sosedni rodovi, kojim oznanujemo sv. evangelij. Podpoglavar tega mesta je pred nekaterimi dnevi obiskal našega preč. očeta predstojnika in ga ponižno poprosil za sv. krst; že par mescev se redno udeležuje pouka v kršč. nauku, in kakor hitro se priuči kake resnice, jo začne takoj uporabljati v dejanju. Tako je že odpravil svojo drugo ženo, zavrgel malike, niti ne dotakne se več žrtev, ki se darujejo malikom; in kar je še lepše, ob nedeljah se zdržuje vsakega dela, dasiravno je še katehumen. Po lastni želji bo v kratkem vpričo vsega anamskega ljudstva prejel slovesno sv. krst, da bi njegov vzgled, kakor sam želi, nagibal druge k posnemanju.

Jugovzhodno, poldrugo uro od misijona, je postaja Umueri, namreč del mesta istega imena. Ker je postaja še le na novo ustanovljena, šteje samo 40 otrok, a prebivalci enega drugega dela mesta se nam že približujejo in obljubujejo nad sto otrok, da se le naselimo pri njih. Pa predno to storimo, bomo še malo počakali, da se razmere uredijo tem ugodneje.

Zanimivo je, da je ta rod, ki je še pred 2 ali 3 leti belokožce smatral za svoje najhujše sovražnike, zdaj si pa sam pripravlja pot k izboljšanju omike ter h krščanstvu, kazal prej naravnost divje običaje in navade. Neka njihova postava je na pr. zahtevala, da naj se vsakdo, bodisi možki ali ženska, star ali mlad, obesi, če ga spoznajo za krivega smrti koga drugega, četudi le po naključju; in še stoji drevo, na čegar vejah je viselo na stotine nesrečnih žrtev.

Vzhodno od misijona, trideset ure više, imamo postajo v mestu Aguleri. Čudno je, da se je ravno tisto mesto, ki je dalo misijonu prve kristjane, vendar tako dolgo ustavljalo zveličavnemu nauku sv. Kristusove vere. Šele ko je vlada opetovano nastopila s silo, nas je poklicalo v svojo sredo. Danes šteje šola 80 otrok, in upati je, da število kmalu poskoči do 100. — Na severozahodu, dve uri oddaljena od postaje, je katehistovska postaja Ikem, ustanovljena 1903. S tem mestom dozdej nismo nič kaj zadovoljni, kajti število otrok poredko doseže 80, kar se nam je vendar obljubilo. Vendar upamo sčasoma odstraniti vse zapreke, ki so napoti našemu vspešnemu delovanju.

Šola Opobili z 48 otroki je pol ure od Ikema. Opobili se imenuje en del mesta Unando. Vspehi te šole, ki deluje še komaj par mescev, kaže že precej povoljne sadove. Ko sem jo pred kratkim obiskal, sem videl slovesnost takozvanih »maonov«. »Maon« je neki duh. Dokler še ni bilo Evropejcev v teh krajih, se ga pod smrtno kaznijo ni smel nikdo dotakniti. A ta zloglasni »duh« ni nič drugega ko neki črnc, zakrinkan podobno

našim pustnim šemam, samo s tem razločkom, da je pri »maonu« klobuk, jopič in krinka vse iz enega kosa, ki ima le luknjici za oči. Spodnji del rokavov in hlačnic je čisto vkup sešit, tako da se roke in noge popolnoma skrijejo. V tem oblačilu leta »duh« ali »maon« po vasi okrog ter vsako žensko, ki jo dojde ali sreča, pošteno nabiča, mej tem ko njegovo črno spremstvo svoje napeve ubira.

Dve uri od Opobili proti vzhodu je mesto Atchala z več ko 10.000 prebivalci. Vlada je dala lani en del mesta iz varstvenih ozirrov zažgat. Mestni poglavar Ovili, najdebelejši zamorec, kar sem jih dozdaj videl, je moral iti v ječo, a kmalu so ga spoznali nedolžnega, ga izpustili ter mu podelili celo naslov kralja. Šolo, ki se je ravnokar ustanovila, obiskuje že nad sto otrok. Sploh ima postaja najlepšo prihodnost.

Dve uri od Atchale ob treh zjutraj poklicali k neki umirajoči deklici, prosič me, naj jo krstim. Podelil sem ji sv. krst ter ji dal ime Marija. Dve uri pozneje, ko sem ravno opravljal sveto mašo, se zaslisi vpitje, jokanje in tarnanje: mala Marijca se je bila ravnokar preselila med angeljce.

Naš preč. pater prefekt je bil nekdam mnenja, da bi se

Poglavar Muhini

(Misijon »Marienseen«).

proti zapadu je mestice Ibariam s 3000 prebivalci, ki so vsi potomci ene družine. Šola šteje že 180 obiskovalcev, ki se vsi kaj radi in pridno uče. Brez dvoma je to ena izmed najbolj cvetočih katehistovskih postaj.

Nadpoglavar Ebo in precejšnje število nevernikov se večkrat udeležuje jutranjih in večernih molitev, krščanskega nauka, celo nedeljske božje službe. Vsakdo nam je prijazen in naklonjen. Ko sem pred par dnevi obiskal šolo, so me

dalo v Ibariam veliko dobrega storiti, ko bi bilo mogoče ustanoviti misijonsko postajo, kjer bi deloval vsaj en pater in en brat lajik. Ta njegova želja se morda kmalu uresniči, kajti les se že podira in pripravlja, da se postavi v to potrebno stanovanje. A pomanjkanje v naših denarnicah je že veliko, dočim bi za samo streho, napravljeno iz galvanizirane železne pločevine, potrebovali blizu 500 kron. Vem sicer, da so klici za pomoč, ki Vam dohajajo iz misijonov, mnogoštevilni, vendar se naadam, da bo prva prošnja »Benjaminova« našla odprto srce in odprto roko, in da nas Previdnost božja ne bo pustila predolgo čakati, ker se že bliža deževni čas.

* * *

Čas moram delati dela tistega, ki me je poslal; pride noč, ko nikdo ne more delati. (Jan. 9, 4.)

—♦♦♦—

Ustanovitev in napredek postaje Marija na jezeru v Urundi.

(Beli oče van der Burgt.)

Pred enim tednom mi je došla jako vesela pošta. Donesla mi je dve krasni oljnati sliki naše ljube Gospe dobrega sveta, šatuljo lepih svetinjc in knjižic o milostni podobi v Genazzanu. Vse to ste mi poslali Vi, gospa grofica. Lepi portret sv. očeta Pija X. mi je donesla že prejšnja pošta. Odmev iz Afrike prihaja redno. Res ne vem, gospa glavna voditeljica, kako bi se vam zahvalil za vse to!

Povrnimo se k naši postaji naše ljube Gospe dobrega sveta! Dne 11. prosinca je ravno preživela svoje prvo leto. Ker vem, da vas ta postaja že zaradi svojega imena posebno zanima, zato mi opróstité, da bom nekoliko bolj obširen! Povedati vam moram, da sem jako zadovoljen s pridobitvami lanskega leta. Mati dobrega sveta nas je prav posebno varovala. V dnu srca sem prepričan, da smo mi samo delavci, dninarji, orodje naše ljube Gospe, zato mi ni treba prav nič zamolčevati, vse bom povedal, kar smo dosegli lansko leto. S tem ne bom hvalil samega sebe, ampak našo ljubo Gospo in nebeško Kraljico, njej gre vsa zasluga. Čuditi se moramo, da se je tukaj v kratki dobi enega leta toliko izpremenilo v duševnem kakor v gmotnem oziru. Ko smo prišli tu sem, še niso tukajšni ljudje nikoli videli belokožca, še manj so čuli kaj o sv. evangeliju. Pri svojem prihodu 11. prosinca 1905. na kraj, kjer je sedaj priprosto svetišče naše ljube Gospe dobrega sveta, smo ravno naleteli, kako so prebivalci pripravljali zemljo za zorgo, da so pleli bob in pasli živino. Strme so nas gledali, in na pogledu se je bralo: kaj neki hočejo ti belokožci pri nas? Še bolj se

čudijo, ko jim povemo, da se bomo stalno naselili pri njih, da ostanemo tukaj. Sam pri sebi sem šepetal: Uboge, ljube duše, pač ne slutite, da vam je došlo izveličanje. Res, izvoljenci, prvenci božji in Marijini ste. Zato smo se naselili tukaj pri vas in ne kje drugje v obširni urundski kraljevini. Prihodnjega dne postavimo tukaj v tej pustinji altar Najvišjemu in prvokrat se je tukaj v Kaningi žrtvovala daritev nove zaveze. Potoki blagoslova, milosti in razsvetljenja so lili na duše ubogih pogonov!

Danes je 11. prosinec 1906. Kri Izveličarjeva ni tekla brez vpliva na duše tukajšnjih ljudi. Slep mora biti, kdor ne vidi, kako se je tukaj v tej kratki dobi obrnilo vse na boljše. Sprva so se nas zamorci plaho ogibali, ali pa ravnodušno prezirali, sčasoma so se nam začeli približevati. Zdaj nam zaupajo vse, štejejo nas med svoje prijatelje. Če hodimo po polju med bananami, srečavajo nas povsod prijazni in vljudni zamorski obrazi. Pozdravljajo nas prav iz srca. Še večje veselje nam pripravljajo otroci. Kodraste glavece gledajo preko plotov in veselja vriskajo, kadar nas vidijo.

Prvo leto smo se, kar je lahko umeti, bavili večinoma s telesnimi posli, zidali smo, kopali, orali. Za delavce je tukaj hudo, jih ni dobiti. Otroci, dečki in deklice, so nam pač pomagali pri vsakem opravilu. Prihajali so radi. Njih nedolžna srca vleče misijonska postaja prav posebno nase. Od l. 1892. sem pomagal vstanoviti več misijonskih postaj. Povsod sem opazal, da le otroci se nam radi približujejo. Mnogo jih prihaja od daleč, vendar so vsako jutro na vse zgodaj na svojem mestu, dasiravno večkrat mraza trepečejo. Površni opazovalec bi menil, da imajo tako silo razne igrače, katere dobivajo zvečer za nagrado. Kdor pogleda globlje v otročje srce, vidi, da je temu drugače. Igračic nimamo na izbiro. Vsak dan jim dajemo ene in iste. Deca je pa v igračah zelo nestanovitna. Kar ji ugaja sedaj, zavrže v kratkem. Zato ne more biti nič drugega, kar vleče otroke k nam, ko naša nebeška Kraljica, saj prihajajo vedno enoinisti otroci.

Bridko nam je, da nimamo vsaj nekoliko redovnih bratov. Duhovniki smo pri ustanovitvi postaje prisiljeni k vsakemu delu, zidarji smo, kmetje, vrtnarji, živinorejci in rokodelci. Tolaži nas prepričanje, da čas za kaj višjega vendar ni izgubljen. Božja Previdnost nam je določila ta posel in že po naravi lenemu zamorcu moramo vcepiti prepričanje, da se krščanstvo začenja z napornim delom. Dokler zamorec nima te zavesti, je prazno naše poslanstvo. Krščansko življenje je naporno in trudapolno življenje. Dečki in deklice, ki nam pomagajo, počujejo se dnevno dvakrat v krščanskem nauku. Ako naj nas delo še tako sili, naj moči še tako pojemajo vsled naporega dela, vendar ne opustimo nikoli in nikdar katekizma. Je že tako, ako ne bi imeli pri ustanovitvi vseh teh izvanrednih

opravil, bi imeli pri katekizmu najbrž malo, ali nobenega slušatelja. Moli in delaj! to je geslo katoliškega misijonarja. Moli in delaj! je tudi naše geslo, z delom učimo ljudi moliti.

Drugo sredstvo pri misijonskem delovanju je oskrbovanje bolnikov. V l. 1905 nismo oskrbeli nič manj nego 11.374 bolnikov in ranjencev. Ni res, to je nekaj? S tem poslom si pridobivamo srca. Ko bi le videli, koliko zaupanja nam skazujejo! Vsako jutro nam donajajo bolnike, tudi iz velikih daljav. Pomehkuženemu človeku bi ne ugajale ostudne rane na udih telesa Gospodovega, grozne nalezljive bolezni. V tem oziru nam je skazal Gospod posebno milost. Nikjer na svetu še nisem videl tako nagnusnih ran in bolezni, ko je naletavam tukaj dan za dnem. In ti bolniki! otroško zaupanje imajo do nas. Oskrbovanje bolnikov nam nudi še drugo neprecenljivo dobro. Pogosto se nam ponudi prilika krstiti na smrt bolno deco. Pretečeno leto smo jih poslali znatno število v nebesa, kjer sedaj prosijo za spreobrnitev sorodovincev. Gosodaj smo že vpisali 54 otrok v krstno knjigo.

(Dalje sledi).

Sužnjev škapulir.

Povest iz črnega dela sveta. Od Aleksa Halke. (Nadaljevanje).

Tedni so potekali med tem, ko se je karavana s sužnji, pri kateri se je tudi naš mladi prijatelj nahajal, bližala zahodnjemu primorju Afrike. O trpljenju in mukah ubogih nečemo govoriti. Grozno so trpeli. A še mnogo več so morali trpeti zamorci, ki so bili kristjani. S hudičevó besnostjo in neslišano grozovitnostjo skušali so jih Arabci prisiliti k sprejemu Mohamedanske vere. Dajali so se tu izgledi junaške stanovitnosti. Marsikateri zamorec je klical imena »Jezus!« in »Marija!« in je padel kot žrtev svoje vere pod batinami nečloveških stražnikov. Drugi kristjanski sužnji trdnjše narave prestali so sicer to mučenje, pa njih obraz in truplo sta kazala najstrašnejše znake tega trpljenja.

Shujšani, medli kot kostlivci; od koz, ki so med tem med udi karavane nastale, mnogotero označeni, dosežejo konečno morski breg. Ko so prešli vse gore temnega pragozda s svojimi komaj prešinjivimi lianami, bodečimi moskiti, s soparnim stiskajočim zrakom, odprlo se jim je modro lesketajoče morje. Ali njim oznanja konec njihovega trpljenja? Nikakor ne! Sicer se revežem težki tovor slonove kosti odvzame, pa vezi se jim še bolj močno pritegnejo. Novo življenje, muke nove vrste, ako mogoče še hujše bodo prihodnji teden njih delež.

Do mraka silijo se zamorci, da bi se v visokem ločju bregov skrivali, ker sedaj sužnjelovci morajo biti pazljivi. Tukaj na

primorju in na morju ne morejo več svojega sramotnega obrta tako brez kazni opravljati, kakor v sredi dežele.

Arabska ladja jadrilnica s spodnjim, ječam podobnim prostorom, vzame karavano v se. Ima se peljati na otok Pembe in odtod na trg s sužnji, ako srečno uide angleškim in nemškim križarjem.*

Tačas pahnejo vklenjene zamorce v ozek prostor krova. Še le, kadar bo nevarnost izdaje pretila, bodo jih v spodnji ladijin prostor spravili. Molče pustijo sužnji vse s seboj storiti.

Večina se jih komaj zave, kaj se ž njimi godi. Pri vstopu na ladijo šli so mimo nekoliko visokih kupov pavole, kateri so bili nakupičeni v enem kotu ladje. Pavola ni sicer navadna trgovina sužnjelovcev. Kaj hočejo tedaj tukaj ti kupi? se je vprašal Pavel, ki je kljub vsemu trpljenju še v polni zavesti, sam pri sebi, pa ni našel odgovora. V kratkem ga bo imel.

Sveži veter napihne jadra ladje, in letí ladja čez tiho morje. Čaroben svit lune, kakor je le v afrikanskih nočeh, trepeče na morskih valovih. Brezštevilna ozvezdja in zvezde blesketajo se na nebu v tropični bliščobi. Pavel zre k njim z zaupanjem. Misli na svojo mater. Misli na svidenje gori nad zvezdami, na katero so jo dobri oče opomnili. O, če bi le kmalu zamogel umreti, ne zavoljo telesnega trpljenja, ker to le zasmehuje, temuč da bi sramoti ušel, biti kakor živina na sejmu opravljen, cenjen in prodan.

Tu iščejo njegove roke škapulir, katerega v svojem pasu skritega pri sebi nosi. Ko se ga dotakne, prešine mladeniča nov pogum. Hitro, sicer z velikim trudom ga dene nase. Ali more biti trenotek večje nevarnosti, kakor kadar se ga hoče obup polastiti?

V daljavi se sliši strel! To je znamenje, da je njih ladja od križarjev zasledena. Sužnji to dobro vedo. Njihove očesa, ki so še trenotek poprej v žalostnem brezmišljenju pred se gledala, se naenkrat zablščijo. Od nasprotnega dela ladije se slišijo kletvine in klici raztogotenih Arabcev. V največji naglici se dajo povelja, dvojno število jader se razobesi, vse se stori, da bi najhitreje ubežali.

Trgovec s sužnji hiti k svojim žrtvam, nagovori jih s svojim gromovitim glasom:

»Vi psi,« zakliče, »se gotovo veselite, želite, da bi križar nas dohitel in vas oprostil. Zvesto mene poslušajte. Iz tega ne bo nič. Ako se nam ne posreči ulti in ti prokleti belci nas vzamejo, ukazujem potem vam vsem, kakor tu stojite, da se izrazite, da ste prostovoljno sužnji postali. Tako mora sovražnik osramoten in brez vse škode nam oditi. Kdor se mojemu povelju ustavi, pri Allahu, tega čaka kazen, da si ne more strašnejše misliti. Ali bodeite ubogali?«

* Tako se imenujejo vojne ladije evropskih oblastij, katere imajo nalogo, poloviti ladije s sužnji, ter sužnje rešiti.

Oni ubogi črni, katerim tolažbe in kreposti, vere manjka, nimajo poguma nasprotovati in plašljivo pritrujejo, kristjani pa večinoma molče in neodločno nase gledajo. En sam glas se oglasi.

»Moja vera meni prepoveduje laž. Ne bom se nikoli lagal, naj me do smrti mučiš!«

»Da, Pavel ima prav, nočemo se lagati! Nočemo nebeškega Očeta žaliti!« kličejo z izgledom junaškega mladeniča vspodbujeni kristjani kakor v koru.

Na ustih Arabca pokažejo se pene. — »Ha, prokleti kristjanski psi! Tako meni odgovarjate? Zgodi naj se, kar hočete; ob priložnost za laganje vas koj spravim — in tebe, fant, prvega!« Pri teh besedah silovito trga na vezeh Pavla in ga hoče v spodnji del ladije pahniti. Strašna smrt zadušenja je tam mladeniču po nekoliko urah gotova. Tu pade pogled raztogotenega Arabca na beli škapulir, ki se v čarobnem svitu lune od širokih, črnih prs zamorca oestro povzdiguje.

»Kaj pomeni to!« zakliče besno, odtrga posvečeno znamenje z enim mahljajem iz vratu mladeniča in vrže daleč od sebe, tako da na kupih pavole na dolnjem delu krova obvisi. Pavel potrtega srca zakriči, poln jeze in srda. Močna roka trgovca ga je pa že zagrabila. Dajejo mu v usta čep, da bi ne mogel vpiti, vržejo ga kakor kakšno zver v moker in temen prostor v ladiji. Zraven, pred in nad njim se naložijo krščanski zamorci, potem ostali sužnji in sedaj — o! pero se brani, to nečloveško ravnanje popisati — zavalijo se tisti zaboji pavole in z njimi se celi živi naklad najskrbneje pokrije. Če bi ravno sedaj križar ladjo dosegel in pregledal, Arabci se ničesar ne bojijo. In ako bi ravno spodnji del »robe« vsled tega ravnanja poginil, na vsak način ostane od njega več, kakor da bi jim cel naklad s silo vzeli.

Preganjanje in tekanje za ladjo se med tem nadaljuje. Ker tista ni pri prvem slepem strelu križarja svojih jader odstranila, sledi drugi ostri strel, potem drugi, tretji, četrti. Posamezne kroglice razpočijo se na krovu in donesó več Arabcem smrt. Suženjski trgovec škriplje pri pogledu na to z zobmi od same jeze. Sklene, zanašajoč se na zvijačo, se udati in vodji križarja prepustiti svojo ladjo v pregled. Ladija se obrne. Ubogi zamorci spodaj v ladijinem prostoru, blizu smrti zadušenja, nezmožni klicati na pomoč, slišijo nad svojimi glavami glasne korake tuje posadke. Menijo, da je ura njih odrešenja prišla, da se njihovi roparji v verige vklepajo, da so zraku, luči, svobodi izročeni.

(Konec sledi.)

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič.
Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Od 1. do 28. svečana 1907.

Za afriške misijone: Antonija Jercog 1 K, Jakob Hitejc 1 K 60 v, preč. g. župnik König 1 K, po preč. g. župniku Furlan: N. N. 60 v, Kristina Lenart 1 K 60 v, Jožefa Jeran 6 K, Antonija Cerkvenik 1 K, preč. g. župnik Repolusk 1 K, Rozina Rožej 2 K, po Ant. Natel: N. N. 2 K, po Francu Nastran 15 K, župnija Škofja Loka 6 K, Jurij Kos 1 K, Fr. Gamser 19 K, preč. g. dr. Fr. Ušeničnik 5 K, družina Černe 4 K, Ant. Dušek 1 K, Ivana Perdih 2 K.

Za sv. maše: Ana Wurzer 2 K, Janez Jenčič 2 K.

Za stradajoče: Terezija Zobec 8 K 12 v, Adela Matevž 10 K, Malalan 1 K, Marija Krohne 2 K, Ema Vošnjak 1 K, po Pečolar: N. N. 10 v, Eliz. Metlikovec 1 K, Roz. Miklavčič 1 K, po Frančiški Zore 2 K 20 v.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok: Jera Prosenc 80 v, Marija Bergant 56 v, Marija Gustinčič za otroka Franca kot botra 10 K, Ivana Peršin 10 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki: Ana Wurzer 1 K, Kar. Sado 40 v, Jož. Ravlen 40 v, Jurij Stopnik 40 v, po R. Miklavčič 2 K 30 v, po Košak: N. N. 1 K 50 v, Marija Kozmel 2 K, Janez Jenčič 8 K, po Martinu Kot 6 K 40 v, preč. g. Palir 2 K.

Za vinar sv. Petra Klaverja: Ana Wurzer 60 v, Ana Sernak 10 K 40 v, Ana Kropirnik 60 v, Ana Aderjaš 60 v, Janez Jerolič 60 v, Fr. Kiršner 60 v, Marjeta Radman 60 v, Jožefa Aravš 60 v, Janez Golob 60 v, Hel. Pušovnik 60 v, Jurij Stopnik 60 v, Jožefa Ravlen 60 v, Alojzija Spar 60 v, Hel. Kosi 60 v, Ana Šalaman 60 v, Elizabetinski samostan v C. 13 K 50 v, Johana Barl 9 K, Fr. Končan 6 K 80 v.

Za Palotince: Za cerkev brezmadežnega Spočetja v Ikasu: po Končan: N. N. 3 K, Marija Rejc 3 K, M. Fröhlich 3 K, Jožefa Černagaj 3 K, M. Zor 3 K.

Za Klaverjevo družbo: Preč. g. župn. Furlan 1 K, Marija Cigler 1 K.

Za Klaverjevo družbo povspeshevalni prispevki: Anton Foršek 2 K, preč. g. župnik Furlan 2 K, Kat. Lušnik 2 K, Val. Lušnik 2 K, preč. g. Ant. Kociper 2 K, Ivana Žerjav 2 K, preč. g. župnik Cvejn 4 K, preč. g. župnik Kovačič 3 K, preč. g. Fr. Krošelj 2 K, Pušovnik 2 K, Jak. Napotnik 2 K, Roz. Znadar 3 K, preč. g. župnik Jarec 4 K, preč. gosp. Josip Žekar 2 K, preč. g. župnik Janez Rozman 3 K, Urš. Bartol 2 K, preč. g. župnik Zakotnik 9 K.

Skupna svota 260 K o8 v.

Predmeti poslani:

Marija Ravnik: 18 oblek za zamorčke, 2 predpasnika, znamke.

POZOR! Opozorimo naše čitatelje in dobrotnike, da pošljemo za vsako, tudi najmanjšo svoto denarja — bodi si, da nam je bila poslana kakor dar, naročnina ali pospešiteljeva podpora — potrdilo s podpisom naše glavne voditeljice. Kdor ni prejel za pošiljatev v teku 14 dni takega potrdila, naj reklamira, ker v tem slučaju nismo prejeli denarja.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga sree, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudij v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonskim sestrām, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicejata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska

Rim, via dell' Olmata 16.

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaverjeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po propagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen odpustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavlјati rožne vence, križce, razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavlјati z Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Sčim naj podpiramo misijone?

Sv. maše. Propaganda je podelila Klaverjevi družbi pravico sprejemati darove za sv. maše ter je pošilјati v Afriko misijonarjem. Da se pa z njimi res kaj pomaga misijonom, ne smejo biti darovi premajhni, in naj bi ne znašali vsaj spod 2 K ne.

Kruh sv. Antona. Klaverjeva družba bi rada pomagala največjim revežem v Afriki. Uvedla je zato kruh sv. Antona. To se napravi tako-le: ako je kdo v zadregi, naj obljubi sv. Antonu Pad. kakov primeren dar za uboge zamorce. Ako ga bo sv. Anton uslišal in mu pomagal, naj se dar dološlje Klaverjevi družbi.